

[Marianne Bentsen-Pedersen]

ikke har kunnet komme igennem med, så det ansvar må man altså ikke lægge på os.

Til sidst vil jeg sige, at vi heller ikke føler os særlig ansvarlige for befolkningens arbejdsløshed, så det er heller ikke os, der har ansvaret for, at vi uddanner til arbejdsløshed.

Hr. Ole Vig Jensen har stillet sig positiv over for, at vi støtter de uddannelsessøgende, og at vi finder en anden finansiering af studierne. Dette her drejer sig imidlertid ikke om de uddannelsessøgende eller i hvert fald ikke kun om de uddannelsessøgende, det drejer sig om dem, der er færdige med deres studier. Det er dem, der har de store problemer for øjeblikket, fordi det er deres gældsbyrder, der vokser og vokser med den accelererende rente, så i første omgang er det dér, vi skal tage fat. Men selvfølgelig skal de andre også med, så de ikke kommer i den samme situation; det er givet.

Jeg vil også gerne takke fru Mimi Jakobsen, fordi hun erkender problemet, men er selvfølgelig knap så glad for, at hun påpeger, der ingen penge er til det. Jeg mener selvfølgelig, at det er et spørgsmål om prioritering, og jeg synes, man prioriterer forkert, men dér er vi jo så tit uenige.

Jeg er enig med hr. Steen Folke i, at dette her er en lap, men hullerne kan også blive så store, at man må gå med numsen bar, hvis der ikke kommer en lap på hullet. Det mener vi altså ikke at de færdiguddannede skal, og derfor er vi kommet med dette forslag. Problemet har jo eksisteret, siden man gik over til et andet system i 1975. Den mellemliggende periode kan vi ikke gøre noget ved, hvis vi ikke lapper lidt, før vi begynder at lave noget om. Det er sket, og derfor må der en lap på dér, for at vi kan få en anden situation.

Vi vil ikke påstå, at vi har fundet den rigtige ordning eller løsningen, eller hvad man nu vil kalde det. Vi vil da meget gerne drøfte, om der er andre tekniske muligheder for at fremme det mål, som vi har opstillet.

Jeg er ikke sikker på, at løsningen med garantilønnen og tilbagebetalingen af lån for det, der ligger over, er nogen god løsning, for jeg mener, det sætter folk i en meget fastlåst situation, uden at de overhovedet har muligheder for at manøvrere; jeg synes, det er lige stramt nok. Men hvis vi kan forhand-

le om andre måder at gøre det på, synes jeg, det er udmærket.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Det er korrekt, som fru Marianne Bentsen-Pedersen gav udtryk for det, at jeg havde udtrykt en vis positivitet over for elementer af dette forslag. Jeg vil dog godt, for at der ikke skal opstå nogen misforståelse, sige, at jeg ikke har noget absolut tilsagn til teknikken i dette her, men jeg gav udtryk for, at jeg synes, at det er en nærmere diskussion og undersøgelse værd. Jeg skal ikke på indeværende tidspunkt sige, om det skal være den teknik eller andre teknikker, men jeg synes, der ligger noget konstruktivt i forslaget, som absolut fortjener at blive drøftet nærmere.

Jeg vil til bemærkningerne om statens byrder for indfrielse af lån blot sige, at det er rigtigt, at de er stigende, men de kan nu altså ikke finansiere de 2 mia kr., som statslån vil koste allerede fra starten.

Det, der bragte mig på talerstolen, var, at fru Ebba Strange gav udtryk for, at en af inspirationerne til det forslag, der ligger her, var henvendelsen fra Danmarks Jurist- & Økonomforbund. Jeg kan se på datoen, den 29. oktober, at det må være den første henvendelse, og derfor vil jeg gøre opmærksom på, at den henvendelse har af undervisningsministeriet været forelagt for Statens Uddannelsesstøtte, der ved gennemgang af regneeksemplerne har konstateret en række fejl.

Bemærkningerne fra Statens Uddannelsesstøtte har så afstedkommet, at der er kommet et nyt notat fra DJØF med mere realistiske og mindre vidtgående konsekvensberegninger. Det er et notat af 19. november, kan jeg oplyse. En alvorlig mangel ved forbundets undersøgelse er, at den ikke tager rentefradragsrettens virkninger i betragtning, og her til kommer, at der heller ikke er taget hensyn til inflationens indflydelse. Og vægten af rentefradragsretten og inflationsraten belyses meget stærkt i konklusionen af den rapport, som Uddannelsesstøtten kom med i august 1979, og hvori det hedder:

»Såfremt de anvendte forudsætninger om skattebegunstigelse af rentebetaling, inflationens størrelse m. v. fortsat gør sig gældende i de kommende 15-20 år, vil realværdien af summen af afviklingsydelse være mindre end realværdien af de i alt lånte beløb.«